

22006A1021(01)

21.10.2006

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

L 292/2

ACORD**între Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia**

UNIUNEA EUROPEANĂ,

pe de o parte, și

REPUBLICA ISLANDA

și

REGATUL NORVEGIEI,

pe de altă parte,

denumite în continuare „părți contractante”,

DORIND să îmbunătățească cooperarea judiciară în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia, fără a aduce atingere dispozițiilor care protejează libertatea individuală;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că relațiile actuale dintre părțile contractante necesită o cooperare strânsă în combaterea criminalității;

EXPIMÂNDU-ȘI încrederea reciprocă în structura și funcționarea sistemelor lor juridice și în capacitatea tuturor părților contractate de a garanta un proces echitabil;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că Islanda și Norvegia și-au exprimat dorința de a încheia un acord care să le permită să accelereze îndeplinirea formalităților de transfer al suspecților și al deținuților cu statele membre ale Uniunii Europene și să aplice procedura de predare cu statele membre;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că Uniunea Europeană consideră necesară, de asemenea, încheierea unui astfel de acord;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că ar trebui instituit un sistem pentru această procedură de predare;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că toate statele membre, precum și Regatul Norvegiei și Republica Islanda sunt părți la diferite convenții în domeniul extrădării, printre care Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, și că țările nordice au legislații de extrădare uniforme care cuprind o noțiune comună a extrădării;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că nivelul de cooperare, instaurat în temeiul Convenției Uniunii Europene din 10 martie 1995 privind procedura simplificată de extrădare și Convenția Uniunii Europene din 27 septembrie 1996 privind extrădarea, ar trebui menținut în cazul în care nu este posibilă intensificarea acestuia;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că deciziile privind executarea mandatului de arestare, astfel cum este definit prin prezentul acord, trebuie să facă obiectul unor controale suficiente, ceea ce implică faptul că o autoritate judiciară a statului în care a fost arestată persoana căutată ar trebui să ia decizia de predare a acestei persoane;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că rolul autorităților centrale în executarea unui mandat de arestare, astfel cum este definit prin prezentul acord, ar trebui să se limiteze la un sprijin practic și administrativ;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că prezentul acord respectă drepturile fundamentale și, în special, Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Prezentul acord nu împiedică nici un stat să aplice normele sale constituționale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei, libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă și de apărare a libertății;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că nici o persoană nu ar trebui predată unui stat în care există un risc serios de a fi supusă pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse, sau tratamente inumane sau degradante;

AVÂND ÎN VEDERE faptul că toate statele au ratificat Convenția Consiliului Europei pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea automată a datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981, este necesar ca datele cu caracter personal prelucrate în cadrul punerii în aplicare a prezentului acord să fie protejate, în conformitate cu principiile convenției respective,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

(3) „Stat” înseamnă un stat membru, Regatul Norvegiei sau Republica Islanda.

(4) „Stat terț” înseamnă orice stat, altul decât unul dintre cele definite la alineatul (3).

CAPITOLUL 1

PRINCIPII GENERALE

Articolul 1

Obiect și scop

(1) Părțile contractante se angajează să îmbunătățească, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord, predarea în scopul efectuării urmăririi penale sau al executării pedepselor între statele membre, pe de o parte, și Regatul Norvegiei și Republica Islanda, pe de altă parte, luând în considerare, ca norme minime, dispozițiile Convenției din 27 septembrie 1996 privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene.

(2) Părțile contractante se angajează, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord, să garanteze că sistemul de extrădare dintre statele membre, pe de o parte, și Regatul Norvegiei și Republica Islanda, pe de altă parte, se bazează pe un mecanism de predare pe baza unui mandat de arestare, în conformitate cu termenii prezentului acord.

(3) Prezentul acord nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de Convenția europeană privind drepturile omului sau, în cazul executării de către autoritatea judiciară a unui stat membru, a principiilor menționate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

(4) Nici o prevedere din prezentul acord nu poate fi interpretată ca o interdicție de a refuza predarea unei persoane împotriva căreia a fost emis un mandat de arestare, astfel cum este definit de prezentul acord, atunci când există motive să se creadă, pe baza unor elemente obiective, că respectivul mandat de arestare a fost emis cu scopul de a urmări penal sau de a pedepsi o persoană pe criterii de sex, rasă, religie, origine etnică, cetățenie, limbă, opinii politice sau orientare sexuală, sau de a aduce atingere situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

Articolul 2

Definiții

(1) „Părți contractante” înseamnă Uniunea Europeană, precum și Regatul Norvegiei și Republica Islanda.

(2) „Stat membru” înseamnă un stat membru al Uniunii Europene.

(5) „Mandat de arestare” înseamnă o decizie judiciară emisă de un stat în vederea arestării și predării de către un alt stat a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Un mandat de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legislația statului emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.

(2) Fără a aduce atingere alineatelor (3) și (4), predarea este supusă condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul de arestare să constituie o infracțiune în sensul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive sau încadrarea acestora.

(3) Sub rezerva articolului 4, a articolului 5 alineatul (1) literele (b)-(g), a articolelor 6, 7 și 8, un stat nu refuză în nici un caz executarea unui mandat de arestare emis în legătură cu faptele oricărei persoane care contribuie la săvârșirea, de către un grup de persoane care acționează într-un scop comun, a uneia sau mai multor infracțiuni în domeniul terorismului, prevăzute la articolele 1 și 2 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului, precum și la articolele 1, 2, 3 și 4 din Decizia-cadru din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului, în domeniul traficului ilicit de stupefianțe și substanțe psihotrope sau infracțiuni de omucidere, vătămări corporale grave, răpire, sechestrare, luare de ostatici și de viol, sancționate cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate, având o durată maximă de cel puțin douăsprezece luni, chiar și în cazul în care această persoană nu participă la executarea propriu-zisă a infracțiunii sau a infracțiunilor respective; contribuția acesteia trebuie să fi fost intenționată și săvârșită având cunoștință de faptul că această participare va contribui la realizarea activităților criminale ale acestei organizații.

(4) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot face o declarație în care să precizeze că, pe baza reciprocității, condiția dublei incriminări prevăzute la alineatul (2) nu se aplică în condițiile menționate mai jos. Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de legislația statului emitent, conduc la predarea pe baza unui mandat de arestare, în condițiile prezentului acord și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

- apartenența la o organizație criminală;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniție și materiale explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii;
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea voluntară, loviturile și vătămrile corporale grave;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, sechestrarea și luarea de ostatici;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichitățile și operele de artă;

- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de documente administrative și traficul de falsuri;
- falsificarea mijloacelor de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare și radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile care intră în competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave;
- sabotajul.

Articolul 4

Motive de neexecutare obligatorie a mandatului de arestare

Statele membre stabilesc obligația, pentru autoritatea judiciară de executare, de a refuza executarea mandatului de arestare în următoarele cazuri:

1. atunci când infracțiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul de executare, atunci când acesta ar avea competența să urmărească această infracțiune în temeiul dreptului său penal;
2. atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului de condamnare;
3. atunci când persoana care face obiectul mandatului de arestare nu poate, datorită vârstei sale, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea acestui mandat, în temeiul dreptului statului de executare.

Articolul 5

Alte motive de neexecutare a mandatului de arestare

(1) Statele pot stabili obligația sau opțiunea, pentru autoritatea judiciară de executare, de a refuza executarea mandatului de arestare în următoarele cazuri:

- (a) atunci când, într-unul dintre cazurile prevăzute la articolul 3 alineatul (2), fapta care stă la baza mandatului de arestare nu constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de vamă și schimb valutar, executarea mandatului de arestare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în materie de taxe, impozite, de vamă și schimb valutar, ca dreptul statului emitent;
- (b) atunci când persoana care face obiectul mandatului de arestare este urmărită penal în statul de executare pentru aceeași faptă care stă la baza mandatului de arestare;
- (c) atunci când autoritățile judiciare ale statului de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului de arestare, fie să îi pună capăt sau atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor;
- (d) atunci când s-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu legislația statului de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat, în conformitate cu dreptul său penal;
- (e) în cazul în care, din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare, rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de un stat terț, cu condiția ca, în caz de condamnare, sentința să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu legislația țării de condamnare;
- (f) în cazul în care mandatul de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;

(g) atunci când mandatul de arestare se referă la infracțiuni care:

- (i) în conformitate cu legislația statului de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului de executare sau într-un loc considerat ca atare

sau

- (ii) au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația statului de executare nu autorizează urmărirea penală pentru aceleași infracțiuni săvârșite în afara teritoriului acestuia.

(2) Fiecare stat informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la motivele de neexecutare prevăzute la alineatul (1), pentru care a stabilit obligația pentru autoritățile sale judiciare de executare de a refuza executarea unui mandat de arestare. Secretariatul General pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor și a Comisiei.

Articolul 6

Excepția legată de infracțiunile politice

(1) Executarea nu poate fi refuzată pe motiv că statul de executare poate considera infracțiunea drept o infracțiune politică, o infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau o infracțiune inspirată de motive politice.

(2) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot, cu toate acestea, să facă o declarație în conformitate cu care alineatul (1) se va aplica doar în ceea ce privește:

- (a) infracțiunile prevăzute la articolele 1 și 2 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului;
- (b) infracțiunile de conspirație sau asociere, care corespund faptelor descrise la articolul 3 alineatul (3), pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni dintre cele prevăzute la articolele 1 și 2 din Convenția europeană pentru reprimarea terorismului

și

- (c) articolele 1, 2, 3 și 4 din Decizia-cadru din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului.

(3) Atunci când a fost emis un mandat de arestare de către un stat care a dat o declarație, astfel cum se menționează la alineatul (2), sau de către un stat în numele căruia s-a făcut o declarație, statul de executare al mandatului de arestare poate să aplice principiul reciprocității.

Articolul 7

Excepția legată de naționalitate

(1) Executarea nu poate fi refuzată pe motiv că persoana care constituie obiectul cererii este un resortisant al statului de executare.

(2) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot face o declarație în conformitate cu care predarea resortisanților nu va putea fi executată sau nu va fi autorizată decât în anumite condiții specifice.

(3) În cazul în care un mandat de arestare a fost emis de către un stat care a făcut o declarație menționată la alineatul (2) sau de către un stat pentru care a fost făcută o astfel de declarație, orice alt stat poate să aplice principiul reciprocității în executarea mandatului de arestare.

Articolul 8

Garanții pe care trebuie să le ofere statul emitent în cazuri speciale

Executarea mandatului de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată următoarelor condiții:

1. atunci când mandatul de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță pronunțate printr-o decizie dată în absența uneia dintre părți și în cazul în care persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în alt mod despre data și locul audierii care a condus la decizia dată în absență, predarea poate fi supusă condiției ca autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului de arestare că va avea posibilitatea să solicite o nouă procedură de judecată în statul emitent și să fie prezentă la judecată;
2. în cazul în care infracțiunea pentru care a fost emis mandatul de arestare este sancționată cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate cu caracter permanent, executarea respectivului mandat poate fi supusă condiției ca statul emitent să asigure statul de executare, într-o manieră considerată suficientă de către acesta din urmă, că va reexamina pedeapsa sau măsura impusă, la cerere sau cel târziu după douăzeci de ani, sau că va facilita aplicarea unor măsuri de clemență pe care persoana le poate solicita, în conformitate cu legislația sau practica statului emitent, în vederea neexecutării acestei pedepse sau măsuri;
3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate care a fost pronunțată împotriva sa în statul emitent.

Articolul 9

Stabilirea autorităților judiciare competente

(1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului emitent care este competentă să emită un mandat de arestare, în conformitate cu legislația acestui stat.

(2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului de executare, care este competentă să execute mandatul de arestare, în conformitate cu legislația acestui stat. La data notificării prevăzute la articolul 38 alineatul (1), ministrul justiției poate fi desemnat drept autoritatea competentă pentru executarea unui mandat de arestare, chiar dacă este sau nu o autoritate judiciară în conformitate cu dreptului intern al statului său.

(3) Părțile contractante își comunică reciproc care sunt autoritățile lor competente.

Articolul 10

Recursul la autoritatea centrală

(1) Părțile contractante pot să își notifice numele autorității centrale pentru fiecare stat care a desemnat o astfel de autoritate sau, atunci când sistemul juridic al statului respectiv prevede astfel, numele mai multor autorități centrale pentru a asista autoritățile judiciare competente.

(2) Cu ocazia acestei notificări, părțile contractate pot să indice că, din motive de organizare a sistemului judiciar al statelor vizate, autoritatea (autoritățile) centrală (centrale) este (sunt) responsabilă (responsabile) pentru transmiterea și primirea administrative a mandatelor de arestare, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale în legătură cu aceasta (acestea). Aceste indicații sunt obligatorii pentru toate autoritățile statului emitent.

Articolul 11

Conținutul și forma mandatului de arestare

(1) Mandatul de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexa la prezentul acord:

- (a) identitatea și cetățenia persoanei căutate;
- (b) numele, adresa, numerele de telefon și de fax și adresa electronică a autorității judiciare emitente;
- (c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în domeniul de aplicare a articolelor 2 și 3;
- (d) natura și încadrarea juridică a infracțiunii, în special cu respectarea articolului 3;
- (e) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv a momentului, a locului și a gradului de implicare în infracțiune a persoanei căutate;
- (f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legislația statului emitent;
- (g) în măsura posibilă, alte consecințe ale infracțiunii.

(2) Mandatul de arestare trebuie să fie tradus în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de executare. Orice parte contractantă poate, în momentul încheierii prezentului acord sau ulterior, să indice, printr-o declarație, că acceptă o traducere în una sau mai multe alte limbi oficiale ale unui stat.

CAPITOLUL 2

PROCEDURA DE PREDARE

Articolul 12

Transmiterea unui mandat de arestare

(1) În cazul în care se cunoaște locul unde se află persoana căutată, autoritatea judiciară emitentă poate transmite direct autorității judiciare de executare mandatul de arestare.

(2) Autoritatea judiciară emitentă poate decide, în toate cazurile, să semnaleze persoana căutată în Sistemul de Informații Schengen (SIS).

O astfel de semnalare este efectuată în conformitate cu dispozițiile relevante din legislația Uniunii Europene privind semnalarea persoanelor în Sistemul de Informații Schengen în vederea unei predări. O semnalare în Sistemul de Informații Schengen are valoarea unui mandat de arestare, însoțit de informațiile prevăzute la articolul 11 alineatul (1).

(3) Pentru o perioadă tranzitorie, până în momentul în care SIS va avea capacitatea să transmită toate informațiile menționate la articolul 11, semnalarea are valoare de mandat de arestare, până la primirea originalului, în bună și convenită formă, de către autoritatea judiciară de executare.

Articolul 13

Procedura de transmitere a unui mandat de arestare

(1) În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta efectuează cercetările necesare, în vederea obținerii acestei informații de la statul de executare.

(2) În cazul în care nu este posibil să se recurgă la SIS, autoritatea judiciară emitentă poate face apel la serviciile Organizației Internaționale de Poliție Criminală (Interpol) pentru a comunica mandatul de arestare.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate transmite mandatul de arestare prin orice mijloc sigur care permite obținerea unei urme scrise a transmiterii, în condiții care să-i permită statului de executare să verifice autenticitatea acestuia.

(4) Toate dificultățile legate de transmiterea sau autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea mandatului de arestare

sunt soluționate prin contacte directe între autoritățile judiciare implicate sau, după caz, prin intervenția autorităților centrale ale statelor.

(5) În cazul în care autoritatea care primește un mandat de arestare nu este competentă pentru a-i da curs, aceasta transmite din oficiu mandatul de arestare autorității competente a statului său și informează despre aceasta autoritatea judiciară emitentă.

Articolul 14

Drepturile persoanei căutate

(1) Atunci când o persoană căutată este arestată, autoritatea judiciară de executare competentă informează pe această persoană, în conformitate cu dreptul intern, despre existența și conținutul mandatului de arestare, precum și despre posibilitatea care îi este oferită de a consimți la predarea sa către autoritatea judiciară emitentă.

(2) O persoană căutată care este arestată în scopul executării unui mandat de arestare are dreptul de a fi asistată de un avocat și de un interpret, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare.

Articolul 15

Menținerea persoanei în detenție

Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu legislația statului de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.

Articolul 16

Consimțământul la predare

(1) În cazul în care persoana arestată indică faptul că ea consimte la predarea sa, acest consimțământ și, după caz, renunțarea sa expresă la drepturile conferite de „principiul specialității”, prevăzut la articolul 30 alineatul (2), sunt date în fața autorității judiciare de executare, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare.

(2) Fiecare stat ia măsurile necesare pentru ca acest consimțământ și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1), să fie obținute în condiții care să arate faptul că persoana le-a exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest scop, persoana căutată are dreptul să fie asistată de un avocat.

(3) Consimțământul și, după caz, renunțarea, prevăzute la alineatul (1), sunt consemnate într-un proces-verbal, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern al statului de executare.

(4) Consimțământul este, în principiu, irevocabil. Fiecare stat poate să prevadă că acest consimțământ și, după caz, renunțarea pot fi revocate, în conformitate cu normele aplicabile în dreptul intern. În acest caz, perioada cuprinsă între data consimțământului și cea a revocării acestuia nu este luată în considerare pentru stabilirea termenelor prevăzute la articolul 20. Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot face cu ocazia notificării prevăzute la articolul 38 alineatul (1) o declarație în care să indice că doresc să recurgă la această posibilitate și să specifice modalitățile în care este posibilă revocarea consimțământului, precum și orice modificare a acestora.

Articolul 17

Audierea persoanei căutate

În cazul în care persoana arestată nu consimte la predarea sa în modul prevăzut la articolul 16, aceasta are dreptul să fie audiată de autoritatea judiciară de executare, în conformitate cu legislația statului de executare.

Articolul 18

Decizia de predare

(1) Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite de prezentul acord, predarea persoanei.

(2) În cazul în care autoritatea judiciară de executare consideră că informațiile comunicate de statul emitent sunt insuficiente pentru a-i permite să decidă predarea, aceasta solicită furnizarea de urgență a unor informații suplimentare necesare, în special în legătură cu articolele 4-6, 8 și 11 și poate stabili o termen pentru primirea acestora, luând în considerare necesitatea de a respecta termenele stabilite la articolul 20.

(3) Autoritatea judiciară emitentă poate, în orice moment, să transmită toate informațiile suplimentare utile autorității judiciare de executare.

Articolul 19

Decizia în cazul concursului de cereri

(1) În cazul în care două sau mai multe state au emis un mandat european de arestare sau un mandat de arestare pentru aceeași persoană, alegerea mandatului de arestare care trebuie să fie executat se face de autoritatea judiciară de executare, luând în considerare în mod corespunzător toate circumstanțele și, în special, gravitatea relativă și locul săvârșirii infracțiunilor, datele respective ale mandatelor de arestare, precum și faptul că mandatul a fost emis pentru urmărirea penală sau pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Autoritatea judiciară de executare a unui stat membru poate solicita avizul Eurojust pentru a face alegerea prevăzută la alineatul (1).

(3) În cazul unui conflict între un mandat de arestare și o cerere de extrădare prezentată de un stat terț, decizia de acordare a priorității fie mandatului de arestare, fie cererii de extrădare este adoptată de autoritatea competentă a statului de executare, luând în considerare în mod corespunzător toate circumstanțele, în special cele prevăzute la alineatul (1), precum și cele menționate de convenția aplicabilă.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere obligațiilor statelor membre care decurg din Statutul Curții Penale Internaționale.

Articolul 20

Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului de arestare

(1) Un mandat de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

(2) În cazul în care persoana căutată consimte la predare, decizia definitivă privind executarea mandatului de arestare se ia în termen de zece zile de la data consimțământului menționat anterior.

(3) În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului de arestare se ia în termen de șaiszeci de zile de la data arestării persoanei căutate.

(4) În cazuri particulare, atunci când mandatul de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele întârzierii. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu treizeci de zile suplimentare.

(5) Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, poate, cu ocazia notificării prevăzute la articolul 38 alineatul (1), să facă o declarație în care să se precizeze în ce cazuri alineatele (3) și (4) nu se aplică. Norvegia și Islanda pot să aplice reciprocitatea în legătură cu statele membre respective.

(6) Cât timp nici o decizie definitivă privind executarea mandatului de arestare nu este luată de autoritatea judiciară de executare, aceasta se va asigura că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective a persoanei.

(7) Orice refuz de a executa un mandat de arestare trebuie să fie motivat.

Articolul 21

Situația în așteptarea deciziei

(1) Atunci când mandatul de arestare a fost emis pentru desfășurarea urmăririi penale, autoritatea judiciară de executare trebuie:

(a) fie să accepte audierea persoanei căutate, în conformitate cu articolul 22;

(b) fie să accepte transferul temporar al persoanei căutate.

(2) Condițiile și durata transferului temporar sunt stabilite de comun acord de către autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.

(3) În caz de transfer temporar, persoana trebuie să se poată întoarce în statul de executare pentru a asista la audierile care o privesc, în cadrul procedurii de predare.

Articolul 22

Audierea persoanei în așteptarea deciziei

(1) Persoana căutată este audiată de autoritatea judiciară, asistată de o altă persoană, desemnată în conformitate cu legislația statului căruia îi aparține instanța judecătorească sesizată.

(2) Audierea persoanei căutate se realizează în conformitate cu legislația statului de executare și în condițiile stabilite de comun acord între autoritatea judiciară emitentă și autoritatea judiciară de executare.

(3) Autoritatea judiciară de executare competentă poate însărcina o altă autoritate judiciară a statului din care provine să participe la audierea persoanei căutate, pentru a garanta aplicarea corectă a prezentului articol și a condițiilor stabilite.

Articolul 23

Privilegii și imunități

(1) Atunci când persoana căutată beneficiază de un privilegiu sau de o imunitate de jurisdicție sau de executare în statul de executare, termenele prevăzute la articolul 20 nu încep să curgă decât în cazul în care și din ziua în care autoritatea judiciară de executare a fost informată asupra faptului că acest privilegiu sau această imunitate a fost ridicată.

(2) Statul de executare se asigură de faptul că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective, în momentul în care persoana nu mai beneficiază de un asemenea privilegiu sau de o asemenea imunitate.

(3) Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a statului de executare, autoritatea judiciară de executare îi transmite o cerere în acest sens, fără întârziere. Atunci când ridicarea privilegiului sau a imunității depinde de o autoritate a altui stat sau a unei organizații internaționale, cererea va fi adresată de autoritatea judiciară emitentă.

Articolul 24

Conflictul de obligații internaționale

Prezentul acord nu aduce atingere obligațiilor statului de executare atunci când persoana căutată a fost extrădată către acest stat

dintr-un stat terț și atunci când această persoană este protejată de dispozițiile acordului privind specialitatea, în temeiul căruia a fost extrădată. Statul de executare ia toate măsurile necesare pentru a solicita de îndată consimțământul statului din care a fost extrădată persoana căutată, astfel încât aceasta să poată fi predată statului emitent. Termenele prevăzute la articolul 20 nu încep să curgă decât din ziua în care principiul specialității încetează să se mai aplice.

Până la primirea deciziei din partea statului din care a fost extrădată persoana căutată, statul de executare se asigură că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective.

Articolul 25

Notificarea deciziei

Autoritatea judiciară de executare notifică de îndată autorității judiciare emitente decizia privind modul în care s-a dat curs mandatului de arestare.

Articolul 26

Termenul pentru predarea persoanei

(1) Persoana căutată este predată în cel mai scurt timp, la o dată convenită între autoritățile implicate.

(2) Aceasta este predată în termen de cel mult zece zile de la data deciziei finale privind executarea mandatului de arestare.

(3) În cazul în care predarea persoanei căutate în termenul prevăzut la alineatul (2) este împiedicată de un caz de forță majoră în oricare dintre state, autoritatea judiciară de executare și autoritatea judiciară emitentă iau imediat legătura una cu cealaltă și convin asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de zece zile de la noua dată convenită.

(4) În mod excepțional, predarea poate fi suspendată temporar din motive umanitare serioase, cum ar fi existența unor motive valabile pentru a crede că aceasta ar pune în mod evident în pericol viața sau sănătatea persoanei căutate. Executarea mandatului de arestare are loc de îndată ce aceste motive au încetat să existe. Autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre acest aspect și convine cu aceasta asupra unei noi date a predării. În acest caz, predarea are loc în termen de zece zile de la noua dată astfel convenită.

(5) În cazul în care persoana se mai află în detenție la expirarea termenelor prevăzute la alineatele (2)-(4), ea este pusă în libertate.

Articolul 27

Predarea amânată sau condiționată

(1) Autoritatea judiciară de executare poate, după ce a decis executarea mandatului de arestare, să amâne predarea persoanei căutate, pentru ca aceasta să poată fi urmărită penal în statul de executare sau, în cazul în care a fost deja condamnată, pentru a putea executa, pe teritoriul acestuia, o pedeapsă primită pe baza unei alte fapte decât cea prevăzută de mandatul de arestare.

(2) În loc să amâne predarea, autoritatea judiciară de executare poate preda temporar statului emitent persoana căutăată, în condiții care urmează a fi stabilite de comun acord între autoritățile judiciare de executare și emitentă. Acordul se face în scris, iar toate autoritățile statului emitent sunt obligate să respecte condițiile acestuia.

Articolul 28

Tranzitul

(1) Fiecare stat permite tranzitul pe teritoriul său al unei persoane căutate care este predată, cu condiția să fi primit informații despre:

- (a) identitatea și cetățenia persoanei care face obiectul mandatului de arestare;
- (b) existența unui mandat de arestare;
- (c) natura și încadrarea juridică a infracțiunii;
- (d) descrierea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii, inclusiv data și locul.

Statul în numele căruia a fost făcută o declarație în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), în conformitate cu care predarea resortisanților nu va fi executată sau nu va fi autorizată decât în anumite condiții specifice poate, în aceleași condiții, să refuze tranzitul resortisanților pe teritoriul său sau să supună acest tranzit aceluiași condiții.

(2) Părțile contractante comunică celorlalte părți care este autoritatea desemnată în fiecare stat pentru a primi cererile de tranzit și documentele necesare, precum și orice altă corespondență oficială privind cererile de tranzit.

(3) Cererea de tranzit, precum și informațiile prevăzute la alineatul (1) pot fi adresate autorității desemnate în temeiul alineatului (2), prin orice mijloc care permite păstrarea unei urme scrise a transmiterii. Statul de tranzit notifică decizia sa prin același procedeu.

(4) Prezentul acord nu se aplică în cazul utilizării căilor aeriene fără escală prevăzută. Cu toate acestea, în cazul în care are loc o aterizare neprevăzută, statul emitent furnizează autorității desemnate în conformitate cu alineatul (2) informațiile prevăzute la alineatul (1).

(5) Atunci când tranzitul se referă la o persoană care trebuie să fie extrădată de un stat terț către un stat, se va aplica *mutatis mutandis* prezentul articol. În special, expresia „mandat de arestare”, astfel cum este definită de prezentul acord, va fi înlocuită cu „cerere de extrădare”.

CAPITOLUL 3

EFECTELE PREDĂRII

Articolul 29

Computarea perioadei de detenție executate în statul de executare

(1) Statul emitent computează din durata totală a privării de libertate care ar trebui executată în statul emitent toate perioadele de detenție rezultând din executarea unui mandat de arestare, ca urmare a condamnării la o pedeapsă sau la o măsură de siguranță privative de libertate.

(2) În acest scop, toate informațiile privind durata detenției persoanei căutate pe baza mandatului de arestare sunt transmise de autoritatea judiciară de executare sau de autoritatea centrală desemnată în temeiul articolului 10 autorității judiciare emitente în momentul predării.

Articolul 30

Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni

(1) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot să se notifice că, în relațiile între statele cărora li se aplică aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

- (a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deși a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când a revenit pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;
- (b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau cu o măsură de siguranță privative de libertate;
- (c) procedura penală nu conduce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;

- (d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;
- (e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 16;
- (f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, la beneficiul principiului specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
- (g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).

(4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 11 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 11 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezentul acord. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 4 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 5 sau la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (2). Decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii. Pentru cazurile menționate la articolul 8, statul emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.

Articolul 31

Predarea sau extrădarea ulterioară

(1) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot să se notifice că, în relațiile între statele cărora li se aplică aceeași notificare, se consideră că a fost acordat consimțământul pentru predarea unei persoane către un stat, altul decât statul de executare, în temeiul unui mandat de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, cu excepția situației în care, într-un caz particular, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) În orice situație, o persoană care a fost predată statului emitent în temeiul unui mandat de arestare poate, fără consimțământul statului de executare, să fie predată unui alt stat decât statul de executare, în temeiul unui mandat de arestare emis pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, în următoarele cazuri:

- (a) atunci când, deși a avut posibilitatea să o facă, persoana căutată nu a părăsit teritoriul statului căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive sau atunci când a revenit pe teritoriul acestuia după ce l-a părăsit;
 - (b) atunci când persoana căutată acceptă să fie predată unui stat, altul decât statul de executare, în temeiul unui mandat de arestare. Consimțământul se dă autorităților judiciare competente ale statului emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Este redactat astfel încât să reiasă că persoana în cauză a acționat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. Persoana căutată are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;
 - (c) atunci când persoana căutată nu beneficiază de principiul specialității, în conformitate cu articolul 30 alineatul (3), literele (a), (e), (f) și (g).
- (3) Autoritatea judiciară de executare consimte ca persoana vizată să fie predată unui alt stat, în conformitate cu următoarele norme:
- (a) cererea de consimțământ este prezentată în conformitate cu articolul 12, însoțită de informațiile menționate la articolul 11 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 11 alineatul (2);
 - (b) consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord;
 - (c) decizia este adoptată în cel mult treizeci de zile de la data primirii cererii;
 - (d) consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 4 și, în caz contrar, nu mai poate fi refuzat decât pentru motivele menționate la articolul 5 sau la articolul 6 alineatul (2) și la articolul 7 alineatul (2).

Pentru cazurile menționate la articolul 8, statul emitent trebuie să furnizeze garanțiile care sunt prevăzute la acest articol.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1), o persoană care a fost predată în temeiul unui mandat de arestare nu este extrădată unui stat terț fără consimțământul autorității competente a statului care a predat-o. Acest consimțământ este acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat își asumă obligații, precum și cu dreptul intern.

Articolul 32

Predarea unor obiecte

(1) La cererea autorității judiciare emitente sau din proprie inițiativă, autoritatea judiciară de executare sechestrează și predă, în conformitate cu dreptul intern, obiectele:

- (a) care pot servi ca mijloace de probă; sau
- (b) care au fost dobândite de persoana căutată ca urmare a săvârșirii infracțiunii.

(2) Predarea obiectelor prevăzute la alineatul (1) este efectuată chiar și în cazul în care mandatul de arestare nu poate fi executat, ca urmare a decesului sau a evadării persoanei căutate.

(3) Atunci când obiectele prevăzute la alineatul (1) sunt susceptibile de sechestrul sau confiscare pe teritoriul statului de executare, acesta din urmă poate, în cazul în care obiectele sunt necesare unei proceduri penale în curs, să le păstreze temporar sau să le predea statului emitent, sub rezerva restituirii.

(4) Drepturile pe care statul de executare sau părți terțe le-ar fi dobândit asupra obiectelor prevăzute la alineatul (1) sunt menținute. Atunci când există asemenea drepturi, statul emitent trimite obiectele statului de executare fără a percepe taxe, de îndată ce procesul penal s-a încheiat.

Articolul 33

Cheltuieli

(1) Cheltuielile angajate pe teritoriul statului de executare pentru executarea mandatului de arestare sunt suportate de acest stat.

(2) Toate celelalte cheltuieli sunt în sarcina statului emitent.

CAPITOLUL 4

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 34

Relația cu alte instrumente juridice

(1) Fără a aduce atingere aplicării acestora în raporturile dintre state și statele terțe, prezentul acord înlocuiește, de la intrarea în vigoare a acestuia, dispozițiile corespunzătoare ale următoarelor convenții aplicabile în materie de extrădare, în raporturile între Norvegia și Islanda, pe de o parte, și statele membre, pe de altă parte:

- (a) Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957, Protocolul adițional al acesteia din 15 octombrie 1975, al doilea Protocol adițional al acesteia din 17 martie 1978 și Convenția europeană pentru reprimarea terorismului din 27 ianuarie 1977, în partea referitoare la extrădare, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 2003, atunci când aceasta va intra în vigoare;
- (b) titlul III, capitolul 4, din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune;
- (c) dispozițiile relevante pentru Acordul Schengen al Convențiilor privind extrădarea din 1995 și din 1996 în măsura în care sunt în vigoare.

(2) Statele pot continua să aplice acordurile sau aranjamentele bilaterale sau multilaterale în vigoare la data încheierii prezentului acord, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea obiectivelor acestuia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat de arestare. Părțile contractante își notifică aceste acorduri sau aranjamente.

(3) Statele pot încheia acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale după data intrării în vigoare a prezentului acord, în măsura în care acestea permit aprofundarea sau extinderea conținutului acestuia și contribuie la simplificarea sau facilitarea sporită a procedurilor de predare a persoanelor care fac obiectul unui mandat de arestare, în special stabilind termene mai scurte decât cele fixate la articolul 20, extinzând lista infracțiunilor prevăzute la articolul 3 alineatul (4), limitând și mai mult motivele de refuz prevăzute la articolele 4 și 5 sau scăzând pragul prevăzut la articolul 3 alineatul (1) sau (4).

Acordurile și aranjamentele menționate la primul paragraf nu pot afecta în nici un fel relațiile cu statele care nu sunt părți la acestea.

Părțile contractante își notifică, de asemenea, în termen de trei luni de la data semnării, orice acord sau aranjament nou, astfel cum se prevede la primul paragraf.

(4) În măsura în care convențiile sau acordurile prevăzute la alineatul (1) se aplică teritoriilor statelor sau unor teritorii pentru ale căror relații externe este responsabil un stat, cărora nu li se aplică prezentul acord, aceste instrumente continuă să reglementeze raporturile existente între aceste teritorii și celelalte state.

Articolul 35

Dispoziție tranzitorie

(1) Cererile de extrădare primite înainte de intrarea în vigoare a prezentului acord vor continua să fie reglementate de instrumentele existente în domeniul extrădării. Cererile primite după această dată vor fi guvernate de prezentul acord.

(2) Norvegia și Islanda, pe de o parte, și Uniunea Europeană, în numele oricăruia dintre statele sale membre, pe de altă parte, pot face, în momentul notificării prevăzute la articolul 38 alineatul (1), o declarație în care să indice faptul că, în calitate de stat de executare, va continua să aplice sistemul de extrădare aplicabil înainte de intrarea în vigoare a prezentului acord pentru faptele săvârșite înaintea unei date indicate de acesta. Această dată nu poate fi ulterioară datei intrării în vigoare a prezentului acord. Declarația poate fi retrasă în orice moment.

Articolul 36

Soluționarea litigiilor

Orice litigiu între Islanda sau Norvegia și un stat membru al Uniunii Europene cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentului acord poate fi supus de către o parte la litigiu unei reuniuni a reprezentanților guvernelor statelor membre ale Uniunii Europene și ale Islandei și Norvegiei, în vederea soluționării acestuia în termen de șase luni.

Articolul 37

Jurisprudență

Pentru a realiza obiectivul privind aplicarea și interpretarea cât mai uniformă a dispozițiilor prezentului acord, părțile contractante monitorizează în permanență evoluția jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene, precum și evoluția jurisprudenței instanțelor competente din Islanda și Norvegia cu privire la aceste dispoziții și la instrumentele similare de predare. În acest scop, se instituie un mecanism care să garanteze transmiterea reciprocă cu regularitate a acestei jurisprudențe.

Articolul 38

Notificări, declarații, intrare în vigoare

(1) Părțile contractante își notifică îndeplinirea procedurilor necesare pentru a-și exprima consimțământul ca prin prezentul acord să le revină obligații.

(2) Cu ocazia notificării prevăzute la alineatul (1), părțile contractante întocmesc orice notificare sau declarație prevăzută la articolul 5 alineatul (2), la articolul 9 alineatul (3), la articolul 28 alineatul (2) și la articolul 34 alineatul (2) din prezentul acord și pot să facă orice notificare sau declarație prevăzută la articolul 3 alineatul (4), la articolul 6 alineatul (2), la articolul 7 alineatul (2), la articolul 10 alineatul (1), la articolul 11 alineatul (2), la articolul 16 alineatul (4), la articolul 20 alineatul (5), la articolul 30 alineatul (1), la articolul 31 alineatul (1) și la articolul 35 alineatul (2) din prezentul acord. Declarațiile sau notificările prevăzute la articolul 3 alineatul (4), la articolul 10 alineatul (1) și la articolul 11 alineatul (2) pot fi făcute în orice moment. Declarațiile sau notificările prevăzute la articolul 9 alineatul (3) și la articolul 28 alineatul (2) pot fi modificate, iar cele prevăzute la articolul 5 alineatul (2), la articolul 6 alineatul (2), la articolul 7 alineatul (2), la articolul 10 alineatul (1), la articolul 16 alineatul (4), la articolul 20 alineatul (5), la articolul 34 alineatul (2) și la articolul 35 alineatul (2) pot fi retrase în orice moment.

(3) Atunci când Uniunea Europeană face astfel de declarații sau notificări, aceasta indică statele membre cărora li se aplică.

(4) Prezentul acord intră în vigoare în prima zi din a treia lună următoare datei la care Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene a constatat că sunt îndeplinite toate condițiile de formă

privind exprimarea consimțământului de către părțile contractante la prezentul acord.

Articolul 39

Aderare

Aderarea noilor state membre la Uniunea Europeană creează, în temeiul prezentului acord, drepturi și obligații între aceste noi state membre și Islanda și Norvegia.

Articolul 40

Revizuire comună

Părțile contractante convin să procedeze la o revizuire comună a prezentului acord în cel mult cinci ani de la intrarea în vigoare a acestuia, în special a declarațiilor făcute în temeiul articolului 3 alineatul (4), al articolului 6 alineatul (2), al articolului 7 alineatul (2) și al articolului 20 alineatul (5) din prezentul acord. În cazul în care declarațiile prevăzute la articolul 7 alineatul (2) nu sunt reînnoite, acestea expiră la cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului acord. Revizuirea se referă în special la punerea în aplicare concretă, interpretarea și dezvoltarea acordului și poate, de asemenea, să se refere la aspecte, precum consecințele dezvoltării Uniunii Europene în ceea ce privește obiectul prezentului acord.

Articolul 41

Denunțare

(1) Prezentul acord poate fi denunțat de către părțile contractante. În cazul denunțării de către Islanda sau Norvegia, prezentul acord continuă să se aplice între Uniunea Europeană și partea contractantă care nu l-a denunțat.

(2) Denunțarea prezentului acord făcută în conformitate cu alineatul (1) intră în vigoare în termen de șase luni de la depunerea notificării. Procedurile de executare a cererilor de predare care sunt încă în așteptare la această dată sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile prezentului acord.

Articolul 42

Depozitar

(1) Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene este depozitarul prezentului acord.

(2) Depozitarul publică orice notificare sau declarație făcută în legătură cu prezentul acord.

Încheiat la Viena la 28 iunie 2006, într-un singur exemplar, în limbile islandeză, norvegiană, cehă, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, irlandeză, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, olandeză, polonă, portugheză, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză, fiecare dintre aceste texte fiind deopotrivă autentice.

Fyrir hönd Evrópusambandsins
 For Den europeiske union
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Thar ceann an Aontais Eorpaigh
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Ghall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 På Europeiska unionens vägnar

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands
 For Republikken Island
 Por la República de Islandia
 Za Íslandskou republiku
 For Republikken Island
 Für die Republik Island
 Íslandi Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας
 For the Republic of Iceland
 Pour la République d'Islande
 Thar ceann Phoblacht na hÍoslainne
 Per la Repubblica d'Islanda
 Islandes Republikas vārdā
 Islandijos Respublikos vardu
 Az Izlandi Köztársaság részéről
 Ghar-Repubblika ta' l-Iżlanda
 Voor de Republiek IJsland
 W imieniu Republiki Islandii
 Pela República da Islândia
 Za Íslandskú republiku
 Za Republiko Islandijo
 Islannin tasavallan puolesta
 På Republiken Islands vägnar

Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs
 For Kongeriket Norge
 Por el Reino de Noruega
 Za Norské království
 For Kongeriget Norge
 Für das Königreich Norwegen
 Norra Kuningriigi nimel
 Για το Βασίλειο της Νορβηγίας
 For the Kingdom of Norway
 Pour le Royaume de Norvège
 Thar ceann Ríocht na hIorua
 Per il Regno di Norvegia
 Norvēģijas Karalistes vārdā
 Norvegijos Karalystės vardu
 A Norvég Királyság részéről
 Ghar-Renju tan-Norveġja
 Voor het Koninkrijk Noorwegen
 W imieniu Królestwa Norwegii
 Pelo Reino da Noruega
 Za Nórske kráľovstvo
 Za Kraljevino Norveško
 Norjan kuningaskunnan puolesta
 På Konungariket Norges vägnar

